

bestaaende Telefonsektorer, meget nærmere; der har man sagt, at disse Ledninger skulle lægges saaledes, at de ikke komme til at kollidere med de allerede bestaaende Vand-, Gas- og Kloakledninger o. s. v. Jeg rejser her slet ikke Spørgsmaalet om andet end om, hvad der i Realiteten her er det rette, og der tror jeg virkelig, at man ved Overvejelse af Sagen vil komme til at sige, at de Ledninger, der saaledes findes i de Djemed, som jeg her har nævnt, maa Telefon- eller Telegrafledningen gaa udenom. Dels tror jeg, den lettere kan gøre det, og dels tror jeg, at den ikke kan gøre Krav paa, at disse Ledninger, som ogsaa til Dels ere beskyttede ved Lovgivning, skulle vige for den, og det forekommer mig, at, naar der er en Mulighed for Kollision, maa man straks fra Begyndelsen slaa fast, at disse saaledes bestaaende kommunale Ledninger have Ret til at være der fremfor Telefonledningen, og at det er den, der skal gaa udenom. Der er paa dette Omraade end ikke foreslaaet, at et Støn skal afgøre disse Interesser, det er ligesom sagt, at for Fremtiden skulle Telefonledninger gaa forud her, og det synes jeg ikke er rigtigt. — Den anden Ting, jeg nævnte, og som jeg ogsaa synes er et Spørgsmaal, der maa afgøres, er Forholdet over for private. Der sigter jeg altsaa til Lovforslagets § 9. I denne Paragraf siges der, at om det bliver fornuddent at erhverve fremmed Ejendom til bedste for disse Anlæg, „vil denne, for saa vidt Afstaaelse ikke opnaas i Mindelighed, ved Foranstaltning af vedkommende Ministerium være at ekspropriere“. Jeg vil ikke bestride, at der maa ske kan være Nødvendighed for i visse Tilfælde at sige, at Telefon- og Telegrafledninger maa tage fremmed Ejendom, og jeg holder mig ogsaa forvisset om, at det vil blive udført med Forsomhed. Men ogsaa her rejser sig et Spørgsmaal, nemlig om vi skulle fastslaa dette absolut, at der skal eksproprieres. Jeg synes under alle Omstændigheder, at der i Lovens færdiges Bestemmelse om, hvorledes denne Ekspropriation skal foregaa. Saaledes som det staar nu, skal det nærmest ske paa Foranstaltning af vedkommende Ministerium. Det er, som om man lægger det i Ministeriets Haand at sige: vi trænge til den og den Ejendom, og saa skal den tages, medens det forekommer mig, at Sagen burde

henlægges til en eller anden Ekspropriationskommission, som skulde træde til, og naar den blev organiseret saaledes, at den blev stillet uafhængig af de Institutioner, for hvilke den skal afgøre Forholdet, vilde det have virkelig Værdi, i alt Fald tror jeg, at det er et Gul i Lovforslaget, som det her foreligger, at der ikke er truffet Bestemmelse om, hvorledes Ekspropriationen skal foregaa, hvem der skal være den beskyttende Myndighed, forinden man gaar til noget saadant. Noget andet er, at der siden siges, at Foranstaltningen skal fasthæftes ved Støn, hvilket er ganske i sin Orden, men selve Spørgsmaalet, om der skal eksproprieres eller ikke, tror jeg ikke er besvaret ved Lovforslaget, som det foreligger. Jeg peger paa disse Ting, fordi der efter min Mening kan være Spørgsmaal om, hvorvidt Lovforslaget i alle Punkter har truffet det rette lige over for andre Hensyn. Jeg skal saa ikke i den Henseende trække flere Eksempler frem, men det samme kommer i øvrigt ogsaa igen paa et senere Trin, thi det, jeg hidtil har talt om, er det første Anlæg af Ledningen. Der kan siden blive Tale om, at der er lagt saadanne Ledninger, hvis Tilstedeværelse kan komme i Kollision med, at Gaderne skulle forandres, eller at Ledningerne skulle lægges om. Ogsaa der kan der komme Forhold, hvor det er svært at sige, hvem der skal vige, og saadanne Ledninger kunne ogsaa i forskellige Retninger bringe Fortræbelser. Det er i alt Fald fremhævet for mig, at Brolægningen i Gaderne paa flere Steder vil lide derunder. Hvem skal besejle disse Bestadigelser? Skal det være den paagældende Lednings Indehaver, der har denne Forpligtelse? Der er paa dette Punkt forskellige Ting, hvor det ikke er let at træffe Bestemmelser i al Mindelighed. Ogsaa derfor har det sin Interesse, forekommer det mig, at faa den Deling, som jeg begyndte med at antyde: Hvis man kunde komme dertil, at alle de lokale Telefonanlæg væsentlig være i Hænderne paa private Selskaber, som Regeringen gav Koncessioner, i hvilke man kunde indføre Betingelserne for deres Virksomhed, saa blev man paa de fleste Punkter fri for denne Kollision mellem Statens og Kommunerens Interesser, som ellers let kommer. Gennem saadanne Koncessioner ville forskellige Ting kunne ordnes, som